

Пасажер

АЛЕКСАНДРА БРАКЕН

Превод от английски език
Елка Виденова

ЕГМОНТ

*На мама –
В цялата човешка история не е имало друг с толкова
прекрасно и силно сърце.*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Passenger*

Copyright © 2016 by Alexandra Bracken

All rights reserved.

Превод Елка Виденова

Редактор Ина Тодорова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1920-5

Нехая, че е тесен пътят стар
или че свитъкът изписан е с беда:
на своята съдба съм господар,
защото аз владея своята душа.*

Уилям Ърнест Хенли

* Превод на стиховете – Ивайло Динков. – Бел. прев.

БУТАН

1910 г.

ПРОЛОГ

КАТЕРЕХА СЕ НАГОРЕ И ВСЕ ПО-НАГОРЕ И С ВСЯКА стъпка, която ги отдалечаваше от виещите се пътеки към близките селца, светът се разтваряше пред него в най-чистата си форма: безмълвен, дъвен, загадъчен.

Смъртоносен.

Николас бе прекарал по-голямата част от живота си по море, или поне достатъчно близо до морето, та да усеща уханието на риба и сол, когато вятърът задуха към сушата. Дори сега, когато приближаваха манастира и очакваха очертанията му всеки миг да изплуват от тежкото було на облаците и мъглата, се улавяше, че неволно се оглежда, напразно се опитва да надзърне отвъд могъщите хималайски върхове в търсене на онази неясна линия, в която небето среща извивката на вълнистата повърхност – в търсене на нещо познато, в което да се вкопчи, да хвърли котва, преди смелостта му да се стопи ведно с увереността.

Пътеката – криволичещ низ от стъпала и утъпкана пръст – първоначално протягаше снага между обрасли с мъх борове, а сега лъкатушеше по ръба на стръмните, отвесни скали, в които по някакъв невъобразим, чужд на

всякаква човешка логика начин, бе построен манастирът Такцанг Палфуг. Дълги нанизии пъстри молитвени знаменца пърхаха в клоните над главата му и от тази гледка тежестта в гърдите му като че олекна малко. Спомни си онзи първи път, когато капитан Хол го бе завел на нюйоркското пристанище и Николас бе съзрял новите фрегати, окичени със знамена с всякакви цветове и форми.

Внимателно, предпазливо, за да не полети в пропастта, размърда рамене, та поне малко да облекчи болката от впилите се презрамки на раницата.

Хайде, хайде, малко си се катерил по мачтите, та сега да се уплашиш от високото.

Мачтите. Ръцете го сърбяха да докосне отново възетата, да усети солените пръски, вдигнати от вятъра, докато корабът му пореше вълните. Опита се да изправи рамене, да потуши ненавистния огън, който бушуваше дълбоко в тялото му, преди да го е обхванал изцяло. Отдавна трябваше да се е завърнал – сега трябваше да е рамо до рамо с Хол, с Чейс, да гледа от мостика как корабът подскача по гребените на вълните. А не тук, в този непознат век – началото на двадесети век, за бога! – редом до този невеж глупак, който не можеше сам да си закопчае палтото, нито да си завърже ботушите и вратовръзката, та се налагаше Николас да му помага и дори да наглася абсурдната шапка на главата му, макар глупакът да имаше ръце и, поне на пръв поглед, мозък в главата.

Кожената торбичка, повесена от шията му, блъскаше тежко в ребрата му. Николас продължи нагоре към височинката, където се бе спрял Джулиън, вдигнал крак върху близкия камък в любимата си поза. Същата, която заемаше в присъствието на дами, та да могат да му се възхища-

ват. Кого ли се опитваше да впечатли в момента – малкото птици, които бяха дочули във влажната гора? Винаги ли е бил такъв – превзет, суетен, напълно неспособен да се съобразява с околните? Нима Николас бе така заслепен от чудото, че има брат, а също и нов живот, разкриващи възможности за удобства, богатство и приключения, та съвсем съзнателно си бе затварял очите пред тези недостатъци?

– Ела насам, приятелче, и погледни нататък. Това там е „Гнездото на Тигъра“, така да знаеш. Дявол я взел тая проклета мъгла...

Николас, разбира се, чудесно знаеше името на манастира. Винаги изчиташе каквото може за местата, на които ги пращаше старецът, та да знае как да опази живота на вечно безразсъдния и твърдоглав Джулиън. Откакто се помнеше, винаги се бе борил срещу невежеството и незнанието. Когато осъзна, че семейството не смята да му осигури нужното обучение за пътешествията, се бе запитал дали неохотата им не е умишлена стратегия, дали това не е начин да го държат на мястото му, да не му позволяват да надигне глава. Самата мисъл го бе вбесила до толкова, че оттогава насетне влагаше почти всичките си оскъдни средства за учебници по история.

– Според легендата гуруто на будизма в Бутан, Падмасамбхава, долетял дотук на гърба на тигрица – продължи Джулиън с онази усмивка, която ги бе измъквала от безброй неприятности и затруднения. Усмивка, която размекваше сърцето и избухливия нрав на Николас и неизменно печелеше прошка за притежателя си. – Ако искаш, на връщане можем да се отбием в някоя от пещерите за медитация. Няма да е зле да седнеш да поразмишляваш малко. Погледни тая гледка и ми кажи, че пътешест-

вията няма да ти липсват. Нима смяташ, че скучният ти живот би ти предоставил шанса да дойдеш на подобно място? Направи ми услуга и изтичай тия нелепи мисли от главата си.

Вместо да го цапардоса по самодоволната мутра или да изтрие усмивката му с помощта на пикела, привързан за гърба му, Николас намести раницата и се опита да не се замисля върху факта, че за пореден път гърбът му е превит под тежестта на Джулиъновата особа и Джулиъновия багаж.

– Струва ми се, че се задава буря – отбеляза той, доволен, че гласът му звучи съвсем равно, въпреки раздражението, тласещо в гърдите му. – Може би не е зле да оставим катереното за утре.

Джулиън бръсна някаква буболечка от новичкото си палто.

– Не. Наложил се да оставя онази дива котка в странноприемницата в Манхатън и искам да се върна да полудуваме набързо, преди да се прибере при стареца. – Джулиън въздъхна. – Отново с празни ръце. Понеже за пореден път ни прати да гоним нещо, което навярно отдавна не съществува. Типично в негов стил.

Николас загледа как природеният му брат върти бастунчето си и се зачуди какво ли ще си кажат монасите, като ги видят – нагизден, червенокос принц с нови-новенички туристически дрехи, твърдо решен да рови из свещените им места в търсене на изгубено съкровище, и тъмнокож млад мъж – очевидно слуга на първия, – който го следва по петите като сянка.

Не биваше да го допуска.

Защо се бе съгласил да тръгне? Защо бе подписал договора, защо се бе доверил на клана?

Та това не съм аз.

– Стегни се, човече – обади се Джулиън и го побутна по рамото. – Не ми казвай, че още се цупиш заради договора.

Николас го изгледа гневно, но Джулиън невъзмутимо му обърна гръб. Николас не желаше да коментира тоя договор, не искаше дори да мисли за него, не искаше да си припомня как Джулиън бе свил рамене и нехайно бе отбелязал: „Трябваше да прочетеш ситния шрифт, преди да подпишеш“.

Веднъж вече бе избягал от робската служба, а ето че сам се бе продал, цанил се бе като слуга. Но старецът не спираше да говори невероятни неща – за вълшебства, за пътешествия, за несметни богатства. И петте години вълнения и приключения му се бяха сторили твърде малка цена.

В мига, в който бе осъзнал, че никога няма да бъде нещо повече от камериер на природения си брат и че този брат никога няма да признае публично кръвната им връзка, Николас бе преглътнал надигналата се в гърлото му жлъч и бе посегнал да завърже вратовръзката на Джулиън според инструкциите. Оттогава насам времето сякаш му тежеше. Всяка секунда разяждаше решимостта му и Николас започваше да се плаши каква ли разрушителна ярост би могла да бликне от тялото му, когато силите му отслабнат дотолкова, че да не може да се владее.

– По-добре да се върнем и да се установим някъде за през нощта – каза той, като избягваше изпитателния поглед на Джулиън. – Да опитаме отново утре сутрин.

Джулиън изсумтя подигравателно.

– Страх те е да не се намокриш, а? Не бъди такъв пзълъ, Ник. Оттук нататък е лесно.

Но не катеренето плашеше Николас. Усещаше, че не му достига кислород, а и главоболието като че ли се дължеше не толкова на безспирното дърдорене на Джулиън, колкото на опасната им близост до небесата. Имаше чувството, че костите на краката му са се превърнали в пясък, ръцете му бяха изтръпнали.

Бих могъл да го оставя тук. Да побягна.

Но нима би могъл да се скрие някъде, където да не могат да го намерят? Със сигурност не и при Хол, нито пък в своето време. Не би могъл дори да потърси майка си.

Погледна стелещите се сиви облаци, които прииждаха отвъд планинската верига, накъсана от дългите, назъбени шии на Хималаите. Ако беше на кораб, щеше да се вгледа в океана, да се вслуша в кораба и да отгатне дали бурята ще е силна, да прецени как да действа. Но сега не разполагаше нито с море, нито с кораб. Усещаше единствено смътно смъдене в тила, предвестник за опасност. Някъде далече в пустите планини отекна гръм.

– Дано този път старецът се окаже прав – отбеляза Джулиън и пое отново нагоре. От мястото на Николас пътеката приличаше на безкрайна панделка от стъпала, надиплена връз грубото, каменно лице на скалата, надигаше и се спускаше според формите на пейзажа. – Писна ми от тая негова игра – проклетото нещо чисто и просто е изчезнало. Време е да се примири, че няма начин винаги да печели.

Напротив, винаги ще печели – помисли си Николас и пръстите му се свиха в юруци. – *Никога няма да се отърва от тях.*

– Хайде, Ник, да вървим. Чака ни дълъг път – подвикна Джулиън през рамо. – А и съм толкова гладен, че мога да погълна цял кон.

Първата тежка капка го удари по лицето, плъзна се по бузата му и капна от брадичката му. Усещането бе странно, населектризиращо. Почувства се като хванат в капан. Заоглежда се къде биха могли да се скрият, понеже чудесно знаеше, че Джулиън ще настоява да му осигури подслон, та да не си намокри ботушите. Като се изключат *чотен* – ниските бели постройки, които приютяваха шарени молитвени колела, – наблизо имаше само няколко малки издатини в скалата, където опечалените поставяха конусообразните урни с пепел.

– Ето! – възкликна Джулиън с рязък, радостен вик и вдигна победоносно юмрук. Мъглата, обвила манастира, внезапно бе слегнала, сякаш дъждът я бе завлякъл надолу. Сега лежеше в краката им като влажна пара над езерна повърхност, скрила хилядите метри пропаст между ръба на скалата и далечното дъно в подножието ѝ. – Къде е фотоапаратът? Я го извади. И без туй няма кой да ни види...

Над главите им тресна светкавица и звукът рикошира и отекна между склоновете като топовен изстрел. Николас целият истина, стреснат от огушителния грохот. Още преди трясъкът да заглъхне, небесата се продъниха и от облаците се изля порой, който буквално го заслепи. Николас изохка гласно – пороят се засили и се превърна в пълтна пелена, записка на такива талази, каквито бе виждал само веднъж в живота си, когато корабът му бе завлечен към периферията на истински ураган. Цели реки рукнаха от скалните издатини над тях, заляха го, едва не го събориха.

Джулиън!

Николас се втурна към ръба на пътеката в същия миг, в който Джулиън се обърна да му извика. Пред очите му левият крак на Джулиън хлътна и изчезна – калният ръб

бе поддал под тежестта му.

Николас се хвърли напред с една-единствена мисъл: Не, не така.

– Ник! *Ник!* – Джулиън бе успял да се вкопчи в камънаците, а ръката му се изплъзваше от подгизналата ръкавица и тялото му всеки момент щеше да провисне над бездната от въздух, камъни, мъгла и дървета. Николас пропъзля последните няколко метра по корем и протегна ръка, протегна се с всички сили, съдържанието на раницата му затрака заплашително, каишите се впиха в гърба му.

Лицето на Джулиън бе пребледняло като платно, устните му се движеха безмълвно, умоляваха: *Помогни ми, спаси ме...*

Защо да го правя?

Това семейство му бе отнело всичко, отнело му бе истинското му семейство, свободата му, достойнството му.

Внезапно го заля студено, горчиво задоволство при мисълта, че най-послед би могъл да си отмъсти.

Защото ти е брат.

Николас тръсна глава. Напорът на дъжда неудържимо го тласкаше към ръба.

– Дай ръка, Джулиън, протегни се към мен!

По изплесканото с кал лице на Джулиън се изписа подновена решимост. Той изпъна свободната си ръка и се опита да се вкопчи в протегнатата длан на Николас. Пусна ръба, за да извие тяло колкото се може по-нагоре, Николас се хвърли напред и сграбчи пръстите му.

Тежестта, изопнала мускулите му, рязко олекна. Ръката на Джулиън се изхлузи от ръкавицата и тъмната му фигура пропадна безшумно през меката като пух мъгла, която тъкмо в този миг се разсея дотолкова, че Николас

успя да види как тялото удря дъното на пропастта.

В далечината се чу трясък и грохот и Николас разбра, че проходът, през който бяха преминали, се е срутил. Ушите му забучаха от нахлулата кръв, главата му закънтя от собствения му беззвучен писък. Нямаше нужда да се вира надолу, да се мъчи да пробие с поглед мъглата и дъжда, за да се увери, че времето е откраднало разкъсаното тяло на Джулиън и го е разтворило в нищото, така че от него бе останал само спомен.

НЮ ЙОРК СИТИ

В настоящето

ЕДНО

ВСЕКИ ПЪТ, КОГАТО ПОГЛЕДНЕСHE КАРТИНИТЕ, ЕТА откриваше по нещо ново, нещо, което не бе забелязала до момента.

А уж от години висяха на стената във всекидневната, винаги на едно и също място над канапето, наредени като кадри от филм, посветен на майка ѝ. Случваше се да ги погледне и да усети как стомахът ѝ се свива – не от завист, не от копнеж, и все пак от някакво сходно некрасиво чувство. Самата тя, придружена от Алис, бе пътувала много, обиколила бе всички международни конкурси за цигулари, но никога не бе зървала нещо, което да може да съперничи на сцените от тези картини. Като тази планина с блестяща пътека, криволичеща през дърветата нагоре към облаците, към забуления в мъгла връх.

Странно как едва сега забелязваше, че Роуз е изрисувала две фигури на пътеката, полузакрити от ярките флагчета, които се ветрееха над главите им.

Очите ѝ неволно пробягаха по другите картини. Гледката от прозорците на първото таванско помещение, в което Роуз бе живяла – на ъгъла на Шестдесет и шеста

и Трето авеню. Стъпалата на Британския музей, осеяни с туристи и гълъби, където бе рисувала портрети на минавачите, след като се завърнала в Лондон. (Тази открай време ѝ беше любима, понеже майка ѝ бе уловила онзи миг, в който Алис бързала към нея, за да ѝ се скара, заедно бяга от училище.) Пищната, мрачна джунгла, протегнала зелени пръсти, за да погали влажните камъни на Терасата на слонове в Ангкор Том – на осемнадесет години Роуз събрала малко пари и заминала за Камбоджа, където успяла да си уреди работа като участник в археологически разкопки, въпреки липсата на каквато и да било квалификация. Следващата картина изобразяваше Люксембургската градина в лятна одежда, от времето, когато Роуз заминала да учи в Сорбоната. А отдолу, кацнала на облегалката на канапето и подпряна на стената, лежеше новата картина: пустиня по залез слънце, блеснала в розово-златисто, изпъстрена с древни руини.

Ето това бе животът на майка ѝ. Единствените късчета, които Роуз доброволно бе споделила. Ета можеше само да гадае каква история се крие зад новата картина – от много години насам Роуз не намираше време да рисува за собствено удоволствие, а и отдавна бе престанала да използва тия картини като илюстрации към приказките, с които приспиваше малката Ета. Ета трудно си спомняше каква бе майка ѝ по онова време, преди безкрайните пътувания и лекции върху най-новите техники за реставрация, преди безбройните проекти на отдела за консервация към музея „Метрополитън“, където почистваше и реставрираше творбите на старите майстори.

В ключалката издрънчаха ключове. Ета скочи от канапето и побърза да нагласи възглавниците.

Роуз изтръска чадъра в коридора, преди да прекрачи

прага. Въпреки проливния есенен дъжд изглеждаше почти съвършено – прибрана на кок руса коса, леко влажни, но не и подгизнали обувки на висок ток, закопчан до брадичката шлифър. Ета смутено посегна да приглади коса и съжали, че не се е преоблякла в роклята за концерта, а още е по шарената си пижама. По-рано се радваше, че с майка ѝ така си приличат, че са като две порцеланови фигурки от един и същ комплект, понеже ѝ беше далеч по-лесно да преглътне липсата на баща, като не ѝ се налагаше да се взира в чертите му в огледалото. Но вече знаеше, че приликата ѝ с Роуз е само външна.

– Как мина денят ти? – попита Ета, като не пропусна да отбележи, че погледът на майка ѝ се плъзга по пижамата, а едната ѝ вежда се извива въпросително.

– Не трябваше ли вече да си облечена? – прекъсна я Роуз, а английският ѝ акцент бе така натезал от неодобрение, че стомахът на Ета се сви. – Алис всеки момент ще дойде.

Докато Роуз закачваше шлифера си в миниатюрния дрешник на миниатюрния им апартамент, Ета забърза към стаята си. Едва не се подхлъзна на нотните листове, нападали по килима, и челото ѝ се размина на сантиметър от ръба на стария гардероб, който ѝ служеше за дрешник. Още преди седмици се беше спряла на рубиненочервената коктейлна рокля за тазвечерния концерт, но сега се поколеба. Опасяваше се да не би майка ѝ да реши, че не е достатъчно официална или пък е твърде момичешка заради панделките на раменете. Мероприятието беше частна инициатива за набиране на средства за музея на изкуствата „Метрополитън“ и Ета искаше да се покаже като истински професионалист пред началниците на майка си.

Искаше ѝ се отново да види усмивката на майка си, до-

като свири.

Прибра червената рокля и извади друга, по-строга черна рокля, сетне седна пред тоалетката, за да се гримира. Няколко минути по-късно майка ѝ почука на вратата.

– Искаш ли да ти помогна за косата? – обърна се Роуз към отражението на Ета.

Ета чудесно умееше и сама да укротява косата си, но охотно кимна, подаде на майка си шепя фиби и старата си четка и изправи гръб. Роуз се захвана да разплита кичурите и да ги приглажда назад.

– Не съм те ресала, откакто беше малко момиче – отбеляза тихо Роуз, като събра бледорусите къдрици. Ета затвори очи и си припомни как седеше в скута на майка си след вечерното къпане, как четката се движеше ритмично през косите ѝ, а майка ѝ разказваше за пътешествията си отпреди Ета да се роди.

Не се сещаше какво да каже, да не би да тласне Роуз към обичайната ѝ хладна отчужденост. Затова реши да смени темата:

– Няма ли да закачиш новата картина? Много е красива.

Роуз се усмихна с една от редките си, нежни усмивки.

– Благодаря ти, миличка. Ще я сложа на мястото на онази с Люксембургската градина. Подсети ме да купя пирон и кукичка през уикенда.

– Защо? – учуди се Ета. – Парижката винаги ми е харесвала.

– Цветовете на новата ще паснат по-добре – поясни Роуз. Сетне взе фиба и усука косата на Ета в кок. – Преходът от тъмно към светло ще бъде по-очевиден. Няма да забравиш, нали?

– Няма – обеща Ета, а после се престраши да попи-

та: – Какво си нарисувала?

– Пустиня в Сирия... не съм ходила там от години, но преди няколко седмици я сънувах и не можах да се отърся от спомена. – Роуз приглади последните кичури и напръска готовата прическа с лак за коса. – Но пък се сетих, че има нещо, което отдавна се каня да ти подаря. – Тя бръкна в джоба на старата си износена жилетка, разтвори дланта на Ета и пусна вътре две нежни златни обеци.

Две ярки перли в златен обков с формата на сърце. Към миниатюрните халки бяха прикрепени две тъмно-сини мъниста, или поне Ета се надяваше да са мъниста, а не истински сапфири. Златните нишки се извиваха нагоре, гравирани с педантично старание, така че да приличат на тънички лози. Личеше си – по леката грапавост и не съвсем еднаквата изработка, че обеците са грижливо оформени на ръка, навярно преди много години. Може би няколкостотин години.

– Реших, че идеално ще подходат на роклята ти за дебюта – каза Роуз и се приведе към тоалетката. Ета изучаваше обеците и се опитваше да прецени дали е по-изненадана от красотата им, или от факта, че майка ѝ като че ли за пръв път истински се вълнува от предстоящото събитие, при това не само доколко ще се впише в работния ѝ график.

До дебюта ѝ като солист оставаше повече от месец, но двете с Алис, учителката ѝ по цигулка, започнаха да се оглеждат за плат и дантела, скоро след като стана ясно, че Ета ще изпълни Менделсоновия концерт за цигулка в „Ейвъри Фишър хол“ под съпровода на Нюйоркската филхармония. След като нахвърля някои скици и идеи, Ета се спря на кройката с помощта на позната шивачка. Златиста дантела, изтъкана под формата на листа и цветя,

щеше да покрива раменете ѝ и артистично да се спуска върху корсажа от тъмносин шифон. Съвършена рокля за съвършения дебют на „Най-добре пазената тайна в класическата музика“.

Този нелеп етикет ѝ бе лепнат от списание „Таймс“ в една негова статия по повод победата ѝ на международния конкурс „Чайковски“ в Москва и я бе преследвал в продължение на месеци. Дразнеше я, понеже сипваше сол в най-болезнената ѝ рана.

Моментът за дебюта ѝ като солист назряваше от поне три години, но Алис упорито отказваше да поема ангажименти от нейно име. Като малка, измъчвана от смазваща сценична треска, която с мъка овладяваше на първите си конкурси, Ета ѝ бе благодарна, че ѝ спестява този ужас. Но постепенно сценичната треска отмина и Ета стана на петнадесет, сетне на шестнадесет, а сега – вече почти на осемнадесет, – виждаше как не една млада надежда, при това цигулари, които тя многократно превъзхождаше, дебютира в страната и в чужбина и я задминава в надпреварата, която години наред бе оглавявала. Измъчваше се заедно с идолите ѝ бяха дебютирали на много по-ранна възраст от нея: Мидори на единадесет, Хилари Хан на дванадесет, Ане-Софи Мутер на тринадесет, Джошуа Бел на четиринадесет.

Според Алис предстоящият концерт в „Мет“ бе нещо като „генерална репетиция“, с която Ета да постави на изпитание самообладанието си, но Ета го възприемаше по-скоро като неравност по пътя ѝ към далеч по-високата планина, онази, чиито склонове искаше да катери до края на живота си.

Майка ѝ никога не се бе опитвала да ѝ внуши да се откаже от музиката, да се съсредоточи върху уроците –

напротив, подкрепяше я по обичайния си резервиран начин. И това би трябвало да ѝ стига, но Ета усещаше, че полага неимоверни усилия, за да спечели похвала от Роуз, за да заслужи вниманието ѝ. А това бе трудна работа и неведнъж бе оставала разочарована.

Никога няма да ѝ пука достатъчно, колкото и да се съсипваш. Заради себе си ли свириш, или заради бледата вероятност някой ден майка ти да реши да се заслуша?

Ето това бе изкрещял Пиърс – най-добрият ѝ приятел, а впоследствие и гадже, – когато бе скъсала с него, за да има повече време за цигулката. През изминалите шест месеца тия думи неведнъж отекваха в главата ѝ, докато накрая и Ета започна да си задава същия въпрос.

Загледа се отново в обещите. Не беше ли това доказателство, че майка ѝ все пак проявява интерес? Че все пак подкрепя мечтата ѝ?

– Може ли да си ги сложа и довечера? – попита тя.

– Разбира се – отвърна Роуз. – Вече са твои. Можеш да ги носиш, когато пожелаеш.

– От кого си ги откраднала? – пошегува се Ета, докато слагаше обещите. Струваше ѝ се невероятно, че майка би могла да си позволи такава скъпоценност. Дали не ги беше наследила? Или ѝ бяха подарени?

Майка ѝ застина и раменете ѝ се свиха като ръбовете на стария ръкопис, който държеше на бюрото си. Ета очакваше, че ще се разсмее, но смях не последва, а само студен поглед в отговор на нелепата ѝ шега. Мълчанието се проточи мъчително.

– Мамо... – Доплака ѝ се, чувстваше, че необратимо е съсипала този рядък миг на близост. – Шегувам се.

– Знам – майка ѝ вирна брадичка. – Но това ми е болна тема. Минаха толкова години от онзи труден период,

но още помня погледите на хората... Искам да знаеш, че никога в живота си не съм посягала на чуждото. Независимо колко тежко е било положението или колко съм копняла за нещо. Веднъж един човек се опита да ми отнеме нещо и още помня как се почувствах. За малко да изгубя един предмет, който принадлежеше на праядо ти.

Зад думите ѝ се долавяше едва прикрит гняв, но този път Ета не се стресна. Майка ѝ рядко говореше за семейството си – по-рядко дори отколкото за бащата на Ета, и тя инстинктивно се вкопчи в това зрънце изтървана информация.

– Осиновиелят ти ли? – попита тя. – Той ли се опита да ти го открадне?

Майка ѝ се усмихна безрадостно.

– Доста си досетлива.

Родителите на майка ѝ бяха загинали в катастрофа през една ужасна Коледа. Дядо ѝ приютил сирачето, но се споминал след малко повече от година. А семейството, което я осиновило... не че бащата ѝ посягал, но ако се съдеше от малкото, което бе чула, държал Роуз под такъв строг и непреклонен контрол, че трябвало да избира дали да остане и да се задуши, или да рискува и да избяга.

– Какво се е опитал да ти открадне? – полюбопитства Ета с ясното съзнание, че насилва късмета си.

– Нещо дребно, което се предаваше в семейството ми. Пазех го по една-единствена причина – знаех, че бих могла да го продам и да избягам от Лондон, от приемното семейство. Праядо ти ми го бе завещал, за да мога сама да избира бъдещето си. Никога не съм съжалявала, че го продадох, понеже благодарение на него стигнах дотук. Искам да запомниш това – в крайна сметка важни са решенията ни. Не желанията, не думите, нито обещанията.

Ета завъртя глава и се вгледа в отражението си.

– Обещите купих от един стар пазар – *сук*, както ги наричат – в Дамаск, когато бях горе-долу на твоите години. Продавачката се казваше Самара. Убеди ме да ги купя, понеже ѝ споделих, че това е последното ми пътешествие, че оттук нататък ще се посветя на учението. Дълго време смятах, че бележат края на пътуването ми, но сега си мисля, че всъщност отбелязват началото на твоето. – Роуз се наведе и целуна Ета по бузата. – Довечера ще бъдеш невероятна. Толкова се гордея с теб.

Ета усети парване на сълзи под клепачите си. Колко жалко, че човек не можеше да улови мига и да го задържи завинаги. Трупаните в продължение на години разочарования мигом я напуснаха, отстъпили под напора на щастиято, бълбукащо във вените ѝ.

На вратата се почука – Алис бе пристигнала. Миг по-късно Алис си отключи и ги поздрави с бодро „Здравейте!“.

– Хайде, не е зле да тръгвате – каза Роуз и бръсна някакво мъхче от рамото на Ета. – Трябват ми няколко минути да се преоблека, затова ще дойда направо в залата.

Ета се изправи с все още стегнато гърло. Прииска ѝ се да я прегърне, но Роуз отстъпи назад и сплете ръце зад гърба си.

– Ще дойдеш, нали?

– Ще бъда с теб, обещавам.

КОГАТО ПРИСТИГНАХА ВЪВ ВСЕ ОЩЕ ПРАЗНАТА ЗАЛА, на сцената репетираше младеж. През мелодията сякаш премина огнена топка, разпали дъха на Ета, проникна дълбоко в кожата ѝ и затлея в сърцевината на костите ѝ.

Редно бе да признае, че този цигулар... Тя надникна

в програмата. Евън Паркър. Точно така. Чувала го бе по конкурсите. И признаваше, че го бива. Можеше дори да се каже, че е добър.

Но – помисли си тя със задоволство – не може да се мери с мен.

Камо ли да придаде на *Шаконата на Бах от Парти-та №2 в ре минор* нужното звучене.

Светлините избледняха и по сцената зашариха прожектори, заляха я с цветни петна – техниците нагласяха осветлението, та да отговаря на настроението на производението. Евън бе застинал насред сцената, косата му блестеше под лампите, а пръстите му свиреха Шаконата с такова настървение, сякаш искаше да подпали цигулката, напълно сляп и глух за всичко и всички. Това чувство ѝ бе познато. Каквито и съмнения да изпитваше, никога не се бе съмнявала в таланта си, никога в любовта си към цигулката.

Произведенията се подбираха от съвета на директорите на музея и изпълнителите нямаха право на глас, но Ета още страдаше, че бяха избрали Евън за Шаконата. Мнозина, включително и тя самата, считаха Шаконата на Бах за една от най-трудните творби за цигулка – една-единствена прогресия, която се повтаряше в десетки главозамайващи, сложни вариации. Наситена бе с неподправена емоция, а конструкцията ѝ бе почти съвършена. Поне когато я свираше Ета. Редно бе именно на нея да се падне.

На Ета обаче ѝ бяха отредили ларгото от Соната №3 и нейната цигулка щеше да звучи последна на сцената. Нежно и вълнуващо, ларгото навяваше усещане за покой. Не беше нито най-сложното, нито най-трудното от произведенията на Бах, не беше и най-яркото като звуча-

не. Но, както Алис неведнъж бе казвала, когато свириш Бах, не можеш да шикалкавиш. Всяко негово произведение изискваше невероятна техничност и съсредоточеност. Ета щеше да го изсвири безупречно, а след това да посвети цялото си внимание на дебюта.

А не на майка си.

Не и на факта, че нямаше на кого да напише съобщение след концерта, та да сподели как е минал.

Нито пък на факта, че една-единствена нощ би могла да предначертае цялото ѝ бъдеще.

– Щеше да си феноменална с Шаконата – отбеляза Алис, докато минаваха зад кулисите на път към зелената стая, – но тази вечер ще се посветиш на ларгото. Не забравяй, че това не е конкурс.

Алис излъчваше някаква особена, възшебна атмосфера, сякаш мястото ѝ бе край камината, увита в пухкаво одеяло, да реди стихчета пред миловидни горски твари. Косата ѝ, някога огненочервена и дълга чак до кръста, ако можеше да се вярва на снимките, сега бе подстригана на черта и бяла като мляко. Наскоро бе навършила деветдесет и три, но годините ни най-малко не бяха помътили топлото излъчване и остроумието ѝ. Но макар умът ѝ да щракаше както винаги, а чувството ѝ за хумор да бе по-остро отвсякога, наложи се Ета да ѝ помогне по стълбите към зелената стая, като внимаваше да не стисне тъничката ѝ ръка твърде силно.

– Но не забравяй – прошепна Алис с широка усмивка, – че си *моя* ученичка и следователно си най-добрата тук. И ако решиш да го докажеш, коя съм аз, че да те спра?

Ета не се съдръжа – прихна да се смее и я прегърна. Алис на свой ред я притисна силно до себе си. Когато Ета беше малка и тъкмо бе започнала да се явява по конкурси, не

можеше да излезе на сцената, преди да получи три прегръдки от Алис и целувка по косата за късмет. Тия прегръдки я караха да се чувства в безопасност, сякаш някой бе загърнал раменете ѝ с топло одеяло, та ако се наложеше, можеше цялата да се сгуши в уютното чувство.

Поне си имам Алис.

Дори да си нямаше никого друго, все пак си имаше Алис, която вярваше в нея даже когато Ета се представяше зле. От двете англичанки в живота ѝ поне едната я обичаше безусловно, а Ета бе благодарна и на това.

Алис се дръпна и я погали по бузата.

– Всичко наред ли е, миличка? Нали не си размислила?

– Не! – Господи, не биваше да дава на Алис и най-малкото извинение да отложи дебюта ѝ. – Малко съм напрегната, нищо повече.

Очите на Алис се присвиха и тя се загледа в нещо зад рамото на Ета. Ета понечи да се обърне, но Алис протегна ръка и докосна една от обеците ѝ. Челото ѝ се сбръчка замислено.

– Майка ти ли ти ги даде?

Ета кимна.

– Да. Харесват ли ти?

– Много са... – Алиса като че ли се поколеба коя дума да избере, сетне отпусна ръка –... красиви. Но не могат да се мерят с теб, патенце.

Ета завъртя развеселено очи и се засмя.

– Трябва... струва ми се, че се налага да се обадя по телефона – каза бавно Алис. – Имаш ли нещо против да започнеш разгривката сама?

– Разбира се, че не – отвърна Ета, изненадана. – Наред ли е всичко?

Алис махна с ръка.

– Всичко ще оправя. Ако не се върна до няколко минути, поискай да те пуснат на сцената – ще ти трябва колкото се може повече време, понеже не успя да дойдеш на генералната репетиция. Кой „Страдивариус“ ще да ти дадат?

– „Антонио“ – отвърна Ета радостно. Това бе една от няколкото цигулки „Страдивариус“ в колекцията на музея на изкуствата „Метрополитън“ и първата, на която ѝ позволяваха да свири.

– А, златната рожба. Ще ти се наложи да се потрудиш, за да я накараш да се държи прилично – отбеляза Алис. – Не ме интересува какво казва майка ти – че трябвало да ги запазим за идните поколения. Да държиш такива невероятни инструменти в стъклена кутия, си е истинско престъпление. Знаеш, че...

– ... колкото по-дълго мълчи една цигулка, толкова по-трудно ѝ е да намери истинския си глас – довърши Ета, понеже бе чувала тази реплика поне стотина пъти.

„Страдивариус“ се наричаше всяка от цигулките, изработени от семейство Страдивари от северна Италия, работили в края на седемнадесети и началото на осемнадесети век. Инструментите им бяха легендарни със силата и красотата на звука си. Шепата късметлии, които притежаваха такава цигулка, обикновено я описваха като личност, а не като инструмент – като темпераментен приятел, склонен към променливи настроения, който не се поддава на въздействие, независимо колко обигран е цигуларят.

Колкото и прекрасен да бе собственият ѝ инструмент – копие на цигулката „Месия“ на Страдивариус, изработено от Вийом и наследено от Алис, – той си ос-

таваше копие. Само при мисълта, че би могла да докосне оригинала, имаше чувството, че от пръстите ѝ ще изскочат искри.

– Връщам се след минутка, патенце – каза Алис и протегна ръка, за да я погали нежно под брадичката. Ета изчака да се увери, че е слязла невредима по стълбите, и едва тогава се обърна и тръгна в тъмнината.

– Ето къде си била! – подвикна Гейл, организаторката на концерта, която бързаше по сцената, доколкото ѝ позволяваше дългата, тясна черна рокля. – Останалите са зад кулисите, в зелената стая. Имаш ли нужда от нещо? Разгриват един по един според реда им на представяне, но искам да те представя. – Тя се огледа и по лицето ѝ пробяга разочарование. – Алис не е ли с теб? Дявол да го вземе, така се надявах да се запозная с нея!

Алис и покойният ѝ съпруг, Оскар, бяха цигулари от световна класа, но се бяха оттеглили от сцената, когато Оскар се бе разболял. Починал бе едва година, след като Ета бе започнала да ходи на уроци при Алис, но макар и едва петгодишна по онова време, тя пазеше топъл спомен за ведрия му характер и невероятното чувство за хумор. Алис не бе свирила професионално от години и така и не бе намерила сили да опита отново след смъртта му, но в определени кръгове все още я боготворяха заради секващия ѝ дъх дебют във Ватикана.

– Всеки момент ще се върне – успокои я Ета, докато крачеха към зелената стая. – Ще ме запознаеш ли с останалите? Съжалявам, че не успях да дойда на генералната репетиция.

– Евън също не успя. Ще се справиш.

Вратата на зелената стая бе отворена и отвътре я посрещнаха изтънели от вълнение гласове. Цигуларите я

изгледаха с неприкрито любопитство.

Чудят се какво правиш тук.

Ета заглуши предателското гласче и на свой ред огледа присъстващите, докато Гейл обикаляше стаята и речитираше имената им. Ета разпозна двамина от тримата мъже – по-възрастни, почти в пенсионна възраст. Евън, естествено, още беше на сцената. Жените също бяха три – една по-възрастна, Ета и едно момиче, което изглеждаше горе-долу на нейната възраст. Гейл я представи само като „София“, сякаш бе излишно да споменава фамилията ѝ.

Момичето имаше тъмна, почти черна коса, вдигната на старомоден кок. Облечена бе с обикновена бяла риза, пъхната в дълга тъмна пола, която ѝ стигаше до глезените. Но колкото и да бе строг тоалетът ѝ, изражението на кръглото ѝ лице бе още по-сурово особено когато забеляза, че Ета я гледа и се мъчи да прецени дали пътищата им не са се срещали на някой конкурс.

– Господин Франксайт, ваш ред е – подвикна Гейл, когато Евън влезе в стаята и се представи на останалите. Единият от възрастните господа се изправи, пое подадения му „Страдивариус“ и тръгна след Гейл.

Май никой не беше в настроение за разговори, което напълно устройваше Ета. Тя надяна слушалките и изслуша цялото ларго от край до край, стиснала очи, съсредоточена върху всяка нота. В един момент чантичката ѝ се плъзна от скута и гланцът за устни, пудриерата, огледалцето и сгънатите на две банкноти се разпиляха по плочките. Евън и другият мъж се позасмяха и скочиха да ѝ помогнат.

– Извинете, извинете – измърмори Ета. И едва когато заприбира вещите обратно в чантата, осъзна, че вътре е пъхнат малък, кремав плик.

Не е възможно, помисли тя. Няма начин... майка ѝ не го беше правила от години. Сърцето ѝ подскочи радостно в гърдите, изпълнено с някогашната позната светлина. Разкъса плика и изтръска съдържанието му в скута си. Отвътре изпаднаха два листа хартия – първият представляваше изтъкано от несвързани фрази писмо – за непосветения съдържанието му се свеждаше до коментари относно времето, музея и апартамента. В средата на второто листче, значително по-малко, бе изрязано сърце. Наложеше ли го върху първия лист, посланието се променяше – сърцето обединяваше безразборно нахвърляните, безсмислени думи в една простичка фраза: „Обичам те и безкрайно се гордея с теб и с успехите ти“.

Навремето Роуз оставяше такива писъмца на Ета всеки път, когато ѝ се налагаше да пътува по работа, а Ета отиваше да живее у Алис – пъхаше ги в чантата с багажа ѝ или в калфа на цигулката, за да ѝ напомни колко я обича. Но сега, колкото повече се взираше в писмото, толкова повече я напускаше първоначалният прилив на щастие. Майка ѝ не бе особено сантиментална, така че Ета не знаеше как да тълкува писмото, особено след обещите. Нима Роуз се опитваше да стопли отношенията им при положение, че самата тя бе причина така да охладнеят?

Ета погледна телефона си. До концерта оставаше половин час.

Нямаше съобщения. Нито пропуснати обаждания.

Което не я изненадаваше.

Това, което я изненадаваше, бе, че и Алис още я нямаше.

Тя се изправи, остави чантата на стола и излезе, за да провери какво става с Алис. Сторило ѝ се бе, че учителката ѝ изглежда объркана или поне силно изненадана.

Напълно бе възможно да се бави, понеже някой я е уличал в дълъг разговор, или пък не успява да се свърже с човека, на когото искаше да се обади. Но Ета не можеше да се отърси от леката паника, която я бе обзела, да успокои неприятната тръпка, която пролази по гръбнака ѝ.

Залата беше празна, с изключение на разпоредителите, които изслушваха последните наставления от координаторката. Ета забърза доколкото можеше с високите си токчета по пътеката между столовете. Цигуларят на сцената свиреше последните си ноти. Скоро щеше да дойде нейният ред.

Но Алис не беше в коридора с притиснат към ухото телефон. Роуз също я нямаше. Нямаше ги и във фойето на музея, а когато надникна навън, видя само гълъби, локви и туристи. Така че оставаше един-единствен вариант.

Ета свърна обратно към стълбите, които водеха към залата за европейско изкуство, и неволно се блъсна в някого, така че и двамата залитнаха.

– О, съжалявам! – изохка тя, когато мъжът ѝ подаде ръка.

– За къде сте се разбързали? Да не сте... – мъжът се втренчи изненадано в нея през очила със сребърни рамки, почти зяпнал от учудване. Беше по-възрастен, може би на средна възраст, ако се съдеше по сребърните нишки в иначе черната му коса. Ета го погледна и мигом ѝ стана ясно, че е някой от меценатите на музея. Всичко в този мъж бе спретнато и елегантно: смокингът му бе изряден, а в ревера му бе втъкната тъмночервена роза.

– Май не гледам къде вървя – отвърна тя. – Съжалявам, много съжалявам...

Мъжът продължаваше да я гледа безмълвно.

– Както и да е – заекна Ета и заотстъпва назад, готова

да припне нататък. – Надявам се да не съм ви ударила, много съжалявам, наистина...

– Чакайте! – викна мъжът след нея. – Как се казвате?

Ета се затича нагоре по стълбите с шумно потракващи по мрамора токчета. Мина през галерията, покрай експонатите, помахна на пазачите и кураторите и стигна до асансьора, който щеше да я отведе до крилото, посветено на консервация. Може би на Роуз ѝ се бе наложило да мине през офиса или пък се бе качила горе с Алис, за да могат да поговорят насаме.

Крилото бе пусто, с изключение на пазача Джордж, който ѝ кимна, когато го подмина и продължи по коридора.

– Майка ви е в кабинета си – осведоми я той. – Качи се преди няколко минути с една дама.

– Благодаря – смотолеви набързо Ета и побърза да го заобиколи.

– Нямахте ли концерт довечера? – подвикна Джордж. – Стискам ви палци!

Концерт, репетиция, загрявка...

– От години не чуваш какво ти казвам!

Гласът на Алис бе почти неузнаваем в гнева си – толкова необичайно бе за учителката ѝ да повиши тон. Макар и заглушени от затворената врата, гневните ѝ думи се изливаха в коридора и стигнаха до ушите на Ета.

– В случая решението не е твое, Алис – обади се майка ѝ, която звучеше по-спокойно. Коленете на Ета омекнаха, когато спря пред вратата на кабинета и притисна ухо към дървото. – Аз съм ѝ майка и противно на мнението ти, знам кое е най-доброто за детето ми. Сега е времето ѝ и ти го знаеш. Не можеш току-така да я откъснеш от пътя, който ѝ е предначертан, без да има последици!

– Да вървят по дяволите последиците! И ти също, задето разсъждаваш за последици, а не за детето си. Ета не е готова. Не е преминала нужната подготовка и няма никаква гаранция, че нещата ще тръгнат по план!

Не е готова. Думите на Алис отекнаха в главата ѝ. За какво не е готова? За дебюта ли?

– Обичам те до смърт, знаеш – продължаваше Роуз. – Направила си толкова много за нас, че никога не бих могла да ти се отблагодаря, но в случая трябва да престанеш да ми се противопоставяш. Не разбираш ситуацията, а очевидно не познаваш и Ета, щом така я подценяваш. Тя ще се справи.

Сърцето на Ета блъскаше така бясно, тялото ѝ така се бе вцепенило от шок, че първоначално не схвана какво точно става – наложи се да превърти чутото няколко пъти в главата си, за да осъзнае, че всъщност майка ѝ се застъпва за нея и Алис е тази, която се опитва да я спре.

Кани се да анулира дебюта.

– А ти очевидно не я обичаш както аз, след като си готова да я хвърлиш на вълците!

Алис ще анулира дебюта.

Дебюта, заради който се бе отказала от училище и уроци.

Заради който се бе отказала от Пиърс.

Заради който свиреше по шест часа на ден.

Ета отвори рязко вратата. Роуз и Алис, видимо слисани, най-после отклониха гневни погледи една от друга.

– Ета – обади се майка ѝ и скочи на крака. – Не трябва ли да си долу?

– Не знам – отвърна Ета с изтънял от гняв глас и се втренчи в Алис. – Да слеза ли долу, или да си вървя у дома? Или и с това няма да се справя?

Алис протегна ръка към нея, опита се да я привлече в кабинета, в утешителния капан на прегръдката си. Сякаш Ета бе дете и трябваше да бъде успокоена.

Но в погледа ѝ имаше нещо остро, нещо преценяващо и Ета буквално се разтрепери от ужас. Познаваше този поглед. Знаеше точно какво си мисли Алис.

– Струва ми се, патенце, че действително е по-разумно да се приберем у дома – Алис се извърна и срещна погледа на Роуз. – Можем да дообсъдим ситуацията там.

Сърцето на Ета подскочи силно, после още веднъж, ушите ѝ забучаха и кръвта ѝ кипна.

– Отказах се от всичко заради цигулката... от *всичко*. А ти искаш просто да си тръгна? Искаш отново да анулирам дебюта, отново да го отложам? – Ета впрегна всичките си сили, за да не допусне болката да сведе думите ѝ до шепот. – Не вярваш, че съм достатъчно добра, нали?

– Не, патенце, нищо подобно...

– Не ме наричай така! – Ета запристъпва заднишком към вратата. – Осъзнаваш ли, че нямам нито един приятел? Защото ти ми каза, че ако искам да дебютирам, трябва да съм максимално съсредоточена. Отказах се от всичко! Не ми остана нищо друго!

Роуз и Алис се спогледаха и гневното изражение на майка ѝ омекна и се смени с тревога.

– Миличка, това не е вярно...

Алис отново протегна ръка към нея, но Ета не я пое, не искаше дори да я погледне, камо ли да я изслуша.

– Ета, *Хенриета* – опита Алис, но Ета не желаше да слуша, не я интересуваше какво имат да ѝ кажат.

– Ще свиря – обяви тя. – И тази вечер, и на дебюта. Не ми пука какво мислиш, не ме интересува дали вярваш в мен. Аз вярвам в себе си и *нищо* на този свят няма да ми

попречи да свирия.

Алис извика след нея, но Ета се въртна на ток и с гневна стъпка излезе в коридора, вдигнала високо глава, изправила рамене. По-късно щеше да се замисли колко ли е наранила жената, която я бе отгледала, но точно в този момент искаше да усети топлината на прожекторите. Да освободи огъня, който бушуваше в гърдите ѝ. Да раздвижи мускули, да размаха лъка, да вдигне цигулката и да свири, докато не се превърне в пепел и жарава, пък ако ще светът да рухне.

ВСЕКИ ПЪТ, ТОЧНО ПРЕДИ ДА ДОЛЕПИ ЛЪКА ДО СТРУНИТЕ, Ета неизменно се изпълаваше с усещането за кристална яснота. Живееше за този миг, за онази секунда, в която всичко се избистряше, всичко си идваше на мястото и целият свят с всичките му проблеми оставаше на заден план. Усещаше единствено тежестта на цигулката върху рамото си. Топлината на лампите, наслагани по периферията на сцената, които я заслепяваха за всичко друго.

Днес нямаше да има такъв момент.

Притеснена и паникьосана, Гейл я пресрещна в коридора и я завлече зад кулисите – гостите започваха да пълнят залата.

– Нали каза, че ще имам време да репетирам! – прошепна Ета, като едва не се спъна по стълбите.

– Да, но това беше преди *двадесет минути* – процеди Гейл през стиснати зъби. – Ще трябва се справиш без репетиция. Можеш да разгрееш в зелената стая.

Паниката се настани ниско в корема ѝ, но Ета кимна. Щеше да се държи като истински професионалист. Да приема промените и засечките с усмивка на уста. Какво

значение имаше, че никога не бе свирила на тази сцена? Та нали бе свирила ларгото стотици пъти. Нямахме нужда Алис да стои до нея, да ѝ дава знаци. Щеше да ѝ докаже, че може да се справи и сама.

– Ще се справя.

Мишел, кураторът, който отговаряше за цигулката „Антонио“, ги чакаше в зелената стая. Ета усети как несъзнателно затаи дъх, когато той внимателно извади цигулката от кутията и нежно я постави в ръцете ѝ. Предпазливо, сякаш подхващаше новородено бебе, Ета сви пръсти и обгърна нежната, грациозна шийка и с радост пое тежестта на цигулката, отговорността да я закриля.

Като се стараше да не среща погледа на София, тъмнокосото момиче, което я наблюдаваше от ъгъла, Ета долепи лъка до струните. Звукът бе точно толкова плътен и златист, колкото и дървото, от което бе направена цигулката. Ета неволно се засмя и тревогата ѝ избледня под тръпката на възбудата. Собствената ѝ цигулка бе красавица, но тази тук бе абсолютна царица. Имаше чувството, че душата ѝ ще се разтопи под ласките на нотите, които извличаше лъкът ѝ.

Не е готова. Не е преминала нужната подготовка и няма никаква гаранция, че нещата ще тръгнат по план...

Ета затвори очи и стисна зъби, за да спре парливите сълзи, които се надигаха в гърлото ѝ, напиреха зад миглите ѝ. Как бе могла да се развика така на Алис? Нима действително смяташе, че собственото ѝ мнение е по-многократно от това на Алис, възхвалявана из целия свят, обучила десетки професионални цигулари?

В стомаха ѝ се разрази истинска буря от вина, гняв и безсилие и заплашваше да я разкъса.

Какво ѝ бе казал навремето Пиърс? *Винаги ще поста-*

вляш музиката над всичко. Дори над мен. Дори над себе си.

А Ета дори не бе успяла да възрази – та нали съвсем съзнателно бе взела решението да скъса с него. А го обичаше. Обичаше го така, че сърцето ѝ все още се свиваше при спомена. Липсваше ѝ главозамайващото лекомислие, което я обхващаше, когато се измъкваше тайно нощем, за да се види с него, усещането за безразсъдство и дързост, когато си позволяваше да наруши правилата, които сама си бе поставила.

Но година след като приятелството им се задълбочи, Ета завоюва едва второ място в конкурс, който бе очаквала – както и всички останали – да спечели. И внезапно ходенето на кино и на концерти, мотаенето у Пиърс и чакането пред училището му започнаха да ѝ се струват като пропиляно време. Започна да брой изгубените часове, да се пита дали Алис ще ѝ позволи да дебютира по-рано, ако посвети тези скъпоценни минути на цигулката. Потъна още по-дълбоко в света на музиката и се откъсна от Пиърс.

Както рано или късно се случваше с всичко, с изключение на цигулката, тя го бе отхвърлила с очакването, че отношенията им ще си останат такива, каквито бяха в продължение на години – на приятели и ученици на Алис. Единственият начин да преглътне раздялата, бе да се съсредоточи и да не разсъждава върху факта, че никой не ѝ се обажда, никой не ѝ пише и че е прокудила единствения си приятел.

Само няколко седмици по-късно случайно засече Пиърс в „Сентръл Парк“ – целуваше се с момиче от училището му. Ета се бе въртнала на пета и си бе тръгнала, а после бе започнала да тича, така дълбоко потресена от видяното, че по целия път не вдигна глава, сякаш очаква-

ше да види как сърцето ѝ изскача и тупва на алеята. Но вместо да си позволи да се разплаче, Ета се бе прибрала право у дома и се бе упражнявала на цигулката в продължение на шест часа, без да спре.

А сега дори Алис не вярваше в нея.

Трябваше да помоли Гейл да ѝ даде една минута, секунда, та да успокои мислите ѝ пулса си. Вместо това, още щом Гейл се появи, говорейки нещо в миниатюрния микрофон, прикрепен за главата ѝ, Ета установи, че тръгва след нея, без да се замисля, и излиза в кръга от мека синкава светлина, лееща се върху сцената. Аплодисментите я заляха като вълна.

Не я изпускай, не я изпускай, не я изпускай...

Ета намери отбелязаното място, на което трябваше да застане, и в продължение на няколко секунди безмълвно изучаваше цигулката, въртеше я в ръце, пръстите ѝ нежно галеха извивките. Искаше да усмири противоречивите емоции, които кипяха в гърдите ѝ, да укроти съмненията и вълнението, да запомни тежестта и формата ѝ в ръцете си.

Зала „Грейс Рейни Роджърс“ в музея на изкуствата „Метрополитън“ не беше най-голямата, в която Ета бе свирила. Не попадеше дори в челната десетка. Но беше прилична и – което бе по-важно, беше на нейно разположение за следващите няколко минути. Седемстотин лица, скрити в сенките и прикривани от блясъка на прожекторите високо над главите им, се обърнаха към нея като синкава приливна вълна, като разпенената от вятъра повърхност на океана.

Ще се справиш.

Аплодисментите заглъхнаха. Някой се покашля. Чу се дрънването на нечий телефон. Но вместо да потъне в

спокойствието на дълбоката концентрация, Ета усещаше, че се плъзга по повърхността ѝ.

Просто свири.

Пое си дълбоко дъх и се гмурна в ларгото. Седемстотин чифта очи се втренчиха в нея. Два такта, три такта...

Звукът се промъкна бавно, проникна постепенно в съзнанието ѝ като лъч светлина, който лека-полека затопля стъклото на прозореца. В първия момент концентрацията ѝ удържа на това нашествие, но само няколко секунди. Защото звукът, започнал като шепот, като тихо прашене, което едва се долавяше на фона на музиката, внезапно експлодира във виеща микрофония. В писъци.

Ета се запрепъва през следващите няколко ноти, очите ѝ зашариха паникьосано към кабината на техниците за някакъв знак дали да продължи, или да спре. Публиката мълчеше, вдигнала съсредоточен взор към нея, сякаш не чуваше воя...

Този звук не би могъл да излезе изпод човешки ръце, освен ако тези ръце не бяха решени да съсипят инструмента, който стискаха.

Да спра ли? Или да започна отначало?

Закачи леко грешната струна, обърка следващите три ноти и паниката ѝ се засили. Защо никой не предприемаше нищо? Шумът трещеше в ушите ѝ, нарушаваше концентрацията ѝ. Цялото ѝ тяло сякаш се гърчеше, започна да ѝ се гади и над горната ѝ устна изби пот. Имаше чувството, че някой забива нож в черепа ѝ.

Въздухът буквално вибрираше.

Спрете – помисли си тя, съвсем отчаяна. – Накарайте го да спре...

Ще оплескам всичко...

Алис беше права...